

Byla to láska

Kytička milostné poezie

Obsah:

Když jsem byla hodně malá

Pomalu vrůstám do tebe

Kdybych to dovedl

Byla to láska

Magdaléna

Štěpán Křivánek

GRANO SALIS NETWORK

2004

www.granosalis.cz

Když jsem byla hodně malá

Když jsem byla hodně malá
hrozně moc jsem se bála,
když byla venku tma
a někdo náhle na dveře zaklepal.

Tenkrát jsem mamce vždycky říkala:

Až se jednou budu vdávat,
vezmu si tátu.

Je velký a silný
jako nikdo na světě.

A mamka se jen smála,
jaký jsem to rozumbrada
a kde se to ve mě bere.

Já jsem se vždycky potom zamračila,
nožkou si dupla
a aby se neřeklo,
trošku přece jenom slevila:

No,
možná to bude někdo jiný...

Ale určitě musí být
velký a silný.

Alespoň...
alespň jako táta.

Léta ubíhala jako voda
a Pán se jen usmíval...

Když jsem byla trošku větší,
vedly jsme s holkama různý řeči

o tom,
jak má správný muž vypadat.
Tenkrát jsem jim vždycky říkala:

ten můj bude krásný
jako obrázek

a oči -

oči bude mít modré

jako studánky

- až se v člověku dech zatají...

A holky se mi jen smály.

Takového aby jeden s lucernou hledal.

A pak,

princové z pohádky

už dávno nejsou.

Vymřeli prý po meči a po přelici.

Tu jsem se vždycky zamračila,

hlavou pohodila

a aby se neřeklo,

trošku přece jenom slevila:

Jen počkejte, však uvidíte.

Určitě bude ten nejkrásnější na světě.

Alespoň...

alespoň pro mě.

Léta plynula jako voda

a Pán se tiše usmíval...

Pak jsi přišel Ty, můj milý.

Bylo mi s Tebou tak dobře

a krásně,

jako s nikým.

Oči jsem na Tobě mohla nechat

a nebylo to jen Tvou krásou...

Cítila jsem se s Tebou tak bezpečně

a nebylo to jen proto, že jsi silný...

Už vím,

proč jsou Tvé oči krásnější než studánky.

To pokaždé,

když se ke mě nakloníš,

něžně mě po vlasech pohladíš

a pak tiše zašeptáš:

Neboj se, Lásečko, nejsme sami.

Bůh je s námi.

A Pán se tiše usmívá...

16.09.1993

Pomalů vrůstám do Tebe

Pomalů vrůstám do Tebe, Lásko.

Už to nebude dlouho trvat

a budem jedno tělo a jedna duše.

Tak, jak to chce Bůh.

Pomaloučku vrůstám do Tebe,

a někdy ani nevím,

zda jsem to ještě já.

Ani Ty, miláčku, už dávno

nejsi sám sebou, jako dřív.

Vrůstáme do sebe krok za krokem.

Tak, jak to chce Bůh.

Vzpomínáš si, jaké to bylo,

když jsi na mě poprvé pohlédl?

Naše oči se něžně dotýkaly

jeden druhého

a všechno bylo náhle jiné než dřív.

Nevěděli jsme kam s rukama

a co říct.

Každý z nás byl svůj

a nesvůj.

A Bůh nám dal do vínku

mít oči jeden pro druhého.

Pomaloučku vrůstám do Tebe, Lásko.

Už to nebude dlouho trvat

a budem jedno tělo a jedna duše.

Tak, jak to chce Bůh.

Vzpomínáš si, jaké to bylo,

když jsi mi poprvé řekl:

Mám Tě rád, Lásko.

Naše ruce se něžně dotýkaly

jeden druhého

a všechno bylo náhle jiné

než dřív.

Byl jsi najednou tak blízko,

tak docela blizoučko,

až se mi hlava zatočila.

A Bůh nám dal do vínku

mít ruce jeden pro druhého.

Pomalu vrůstám do Tebe, lásko.

Už to nebude dlouho trvat

a budem jedno tělo a jedna duše.

Tak, jak to chce Bůh.

Vzpomínáš si, jaké to bylo,

když jsme si poprvé nerozuměli?

Hrozně jsem se bála, že Tě ztratím.

Byl to strašný pocit,

už nikdy nebýt s Tebou.
Tehdy jsem poznala, jak moc Tě chci.

Jak málo pro mě znamená

co chci já,

proti tomu, co chceš Ty.

Když jsi přišel ke mě a řekl mi:

"Nezlob se, brouku."

Věděla jsem,

že odpouštět bys měl Ty.

A tehdy jsem si svatosvatě slíbila,

jestli v životě ještě někdy

takové chvíle přijdou,

budu to já,

kdo řekne první:

Odpusť, drahý.

Neboť odpouštět je tak snadné,

když nám Bůh dal do vínku,

mít srdce jeden pro druhého.

Pomaloučku vrůstám do Tebe, Lásko.

Už to nebude dlouho trvat

a budem jedno tělo a jedna duše.

Tak to chce Bůh.

04.09.1993

Kdybych to dovedl

Kdybych to dovedl,
napsal bych Ti báseň, má Lásko.

Nejkrásnější báseň
jakou kdy slyšel svět.

Vybral bych všechna něžná slůvka
a navlékl je jako korálky
na hedvábnou šňůrku
Tvých rtů.

To všechno jenom proto,
že chci,
aby Tvé oči zářily štěstím, má Lásko.

Ale,
něžná slůvka
jsou jen slova,
která tak snadno odnese vítr
nebo čas,
když k nim nepřiložíme srdce

a duši.

Přál jsem si znát tajemství Lásky,

kteřá věky přetrvá

a Bůh mi dal poznat,

že je mnoho potřebné

- ale jen na jednom záleží:

Když On bude s námi,

napíšeme spolu tu nejkrásnější báseň

jakou kdy slyšel svět.

Mohla by začínat třeba takhle:

Položím si Tě jako pečeť

na své srdce, má Lásko.

Jako pečetní prsten na svou ruku...

Kdybych to dovedl,

namaloval bych Ti obraz, má Lásko.

Nejkrásnější obraz

jaký kdy spatřil svět.

Vybral bych všechny něžné barvy

a nanesl je jako pohlazení

na hedvábnou vůni Tvých vlasů.

To všechno jenom proto,

že chci,

aby Ti oči zářily štěstím, má Lásko.

Ale něžné barvy
jsou jen barvy,
které tak snadno vyblednou,
když k nim nepřiložíme srdce
a duši.

Přál jsem si znát tajemství Důvěry,
která věky přetrvá
a Bůh mi dal poznat,
že je mnoho potřebné
- ale jen na jednom záleží:
Když On bude s námi,
namalujeme spolu ten nejkrásnější obraz,
jaký kdy spatřil svět.
Mohl by vypadat třeba takhle:
Pokládám si Tě jako pečeť
na své srdce, má Lásko.
Jako pečetní prsten na svou ruku...

Kdybych to dovedl,
složil bych Ti píseň, má Lásko.
Nejkrásnější píseň
jakou kdy slyšel svět.

Vybral bych všechny půvabné tóny

a navlékl je jako korálky

na hedvábnou šňůrku

Tvých rtů.

To všechno jenom proto,

že chci,

abys byla šťastná, má Lásko.

Ale,

půvabné tóny

jsou jen tóny,

které umlknou,

když k nim nepřiložíme srdce

a duši.

Přál jsem si znát tajemství Porozumění,

které věky přetrvá.

A Bůh mi dal poznat,

že je mnoho potřebné

- ale jen na jednom záleží:

Když Bůh bude s námi,

složíme spolu tu nejkrásnější píseň

jakou kdy slyšel svět.

A mohla by začínat -

no, třeba takhle:

Ležíš mi jako pečeť
na mém srdci, má Lásko.
Jako pečetní prsten na mé ruce...

Byla to láska

Byla to láska,
říkám si,
když vzpomínám,
jaké to bylo tenkrát,
když jsme se setkali.

Celý svět se se mnou zatočil,
když jsi na mě pohlédla.
A všecko bylo náhle pryč.

Všecko.

Jen Ty jsi stála přede mnou
a já se propadal do Tvých očí.

Nebe mi posílá dáreček,
blesklo mi hlavou,
když jsem vnímal vůni Tvých vlasů
- tak omamnou až k zemdlení.

"Ta vůně
to jsi přece Ty -
můj dárečku z nebe.",
šeptal jsem Ti horečně do spánků
a neviděl nic,
než Tebe.
A kdesi,
hluboko v srdci,
mi stříbrné zvonky
rozezpívaly písničku,
kterou jsem už dávno toužil napsat.
Je to LÁSKA, můj Pane.

Bude to láska,
šeptali jsme si,
když jsme mysleli spolu na to,
jaké to bude,
až budem jednou svoji.
Celý svět bych Ti položil u nohou,
kdyby na to přišlo,
jen abys byla se mnou šťastná.
Já vím, že to moc nepomůže,
jen srdce se rozbolí,
z těch plných rukou

a prázdných očí,
kdyby na to jednou přišlo.

A tu mi najednou blesklo hlavou

a já si myslel,
že se mi snad srdce rozkočí,
když jsem Ti šeptal do spánků:

"Dárečku, neboj,
nechám svět, ať leží, kde je.

Nebe nám posílá dáreček.

Podívej...

Jak je krásná.

Bude to asi láska.

Ta určitě vydrží,
když je z nebe, vid'?"

Bude to Láska,
řekáme si spolu dnes,
když myslíme na to,
co nás čeká cestou do nebe.

Dárečku,
my dva to nikdy nedokážem.

Hladíš mě pohledem,
ale jen maličko,
aby se svět se mnou nezatočil.

Sami ne.

Sami nikdy.

Já vím, ale neboj.

Nebe nám posílá dáreček za dárečkem.

A tak to bude pořád, uvidíš.

Až do skonání.

Jen se mrkni k nebi,

abys to taky viděla.

On nás naučí milovat.

Dárečku,

v očích se Ti třpytí naděje...

A kdesi,

hluboko v srdci,

nám stříbrné zvonky

rozezpívají písničku.

Takovou,

jakou toužíme spolu psát celý život.

Je to Láska.

Magdaléna

"Magdaléno...Magdaléno,"

tolikrát jsem slyšela

hlasy mužů.

Jejich tváře mýjely kolem,

z kamene vytesané,

a šlo jich do tisíců

na Orloji nesvatých.

Jejich ruce chtěly jen brát

a v očích měli touhu nenasytnou...

"Magdaléno...Magdaléno,"

znělo mi v uších ze všech stran,

tam u cesty.

Vítr velebil moje jméno,

o lásce mi šeptal do vlasů

a mrazil u srdce.

Když bylo po všem,

studení a lhostejní

odcházeli ode mne

do nenávratna.

Jen hořkost zbyla mi,
chlad a nevíra,
že bude někdy líp.

Až jsi přišel Ty, Pane.
Stál jsi přede mnou
a já věděla,
že se něco musí stát.

Teď anebo nikdy!
- nepřestane mi zvonit umíráček -
Teď anebo nikdy!

Pohlédl jsi na mě
a já se celá ztratila
ve Tvých hlubokých očích.
"Magdaléno...Magdaléno,"
hlas krásy dosud nepoznané
rozezněl zvony v celém kraji.
A všechno co bylo,
bylo pryč.
Zůstalo jen Odpuštění.

Teď jdu za Tebou Pane.
Cestou Domů...

26.03.1992